

inko

informatiegevende en
kontaktleggende periodiek
van de fraters van utrecht

bijlage:

42^e jaargang
nummer 5
december 2019

Het laatste nummer van de lopende jaargang was al naar de drukker, toen we verrast werden door een boeiende blog van onze medewerker Jeroen Kingmans. Ermee wachten om deze in de volgende jaargang te plaatsen, vinden wij niet fair, daarom als bijlage van het decembernummer 2019.

*Goede moed, Jeroen en aan allen nogmaals fijne feestdagen.
De Bilt 17-12-2019 Redactie.*

Dobbelstenen
Door [jeroenkingmans](#)

Het lijkt mij verstandig gezien de ontwikkelingen, een gesprek aan te gaan met mijn opponent, hersenkanker. Om een dialoog te willen arrangeren is vasthoudendheid een gewenste competentie, is mijn recente ervaring. Ik hoorde in de ziekenhuis wandelgangen dat er wel iets als een orgaan bestaat die kanker reguleert, een heus bedrijf, maar niet voor ieder wissewasje bereid is van gedachten te wisselen.

Het was dus nog een hele klus om de juiste weg te bewandelen. Eigenlijk had ik geen idee waar de club zich ophield en of er überhaupt ergens iets van een kantoor gehouden werd. De Kamer van Koophandel kwam er ook niet uit, de man achter de balie deed werkelijk zijn best het bedrijf uit de doeken te doen, maar kwam met lege handen. Een beetje terneergeslagen verliet ik het pand, tot de man mij achterna snelde, op zijn sokken nota bene en jubelde dat hij een postadres had gevonden en een telefoonnummer.

Het blijkt op de Kaaimannen te zijn, een overzees, schimmig paradijselijk belastingstaatje, dat belooft weinig goeds. Het kantoor bevindt zich hoogstwaarschijnlijk in de illegaliteit, schurkt er tegenaan, of probeert in ieder geval de mazen van het net zo klein mogelijk te houden.

Maar goed, lang verhaal kort, ik krijg een gesprek via een videoverbinding. Een hoogblonde vrouw, met kleine puntige borsten (daar gaat het al mis!) probeert een beleid te kenschetsen dat empathie als grootste goed naar voren schuift. Dat het bedrijf zo succesvol is, is vooral te danken aan de welvaartsstaat waaraan wij ons oeverloos laven, oreert zij, en de tietjes wippen op en neer om dit te bevestigen. “Een van de drie mensen krijgt immers met ons te maken”, kirt ze maar door. Ik probeer er een speld tussen krijgen en zeg dat de combinatie kanker en chemo de farmaceuten geen windeieren leggen en het kantoor op de Kaaimannen waarschijnlijk niet vanwege de zonnige locatie is gekozen. Ook de cognitieve dissonantie die ik ervaar sterkt mijn gevoelens. “Wat

ik wel denk te suggereren”, zegt ze bozig, haar stem steeds een octaaf hoger. Ze begint haar professionele houding te verliezen. “Dat wij kanker te gelde maken over de rug van de patiënten, is dat wat u insinueert?” Dit gesprek gaat de verkeerde kant op en dreigt te escaleren, de videoverbinding begint ook te haperen. De mevrouw draait alle kanten op en ik zie uitgroei op haar kruin, het blond zijn is maar verzonnen!

“Ik constateer alleen maar dat de relatie wel erg innig is en belangenverstrengeling op de loer ligt”, probeer ik de boel nog te sussen. Dit is helemaal niet waar ik naar toe wil. Ik zou graag eens babbelen met mijn hersenkanker om te horen wat de plannen zijn, zodat ik adequaat kan handelen en mijn gevoelens in een ietsje pietsje rustiger vaarwater komen, dat is alles. Elke maand een MRI-scan haalt mijn emoties door de mangel en kneust mijn hele zijn, een beetje wappie word ik ervan. Ik verwacht telkens dat een doodvonnis onder mijn neus wordt gelegd, of ik maar wil tekenen: “het mag in blokletters hoor!” Het maakt me bang en erg onzeker. De laatste scan zag er super uit; geen tumoractiviteit te zien, aldus de neuroloog. Ik ben heel blij, natuurlijk, maar het vraagt zoveel incasseringsvermogen, ook goed nieuws. Ik kan voorlopig weer door. Je moet dan resetten, dat kost tijd. Ik kan weer wat verder naar voren kijken. De toekomst lijkt in een negatieve bui soms een taart; er wordt telkens een puntje van opgegeten tot de doos leeg is. Alleen wat kruimels liggen er nog in de doos: ‘I was here!’ Als ik beter geluimd ben kom ik met een andere metafoor. Dan lijkt de toekomst een boom die maar blijft groeien, fruit draagt en elk jaargetij met vertrouwen tegemoet zien, hij is immers sterk geworteld! Gelukkig wint de boom het meestal van de taart, maar evenwicht houden is moeilijk!

De blonde mevrouw heeft haar emoties weer onder controle en trekt haar rode truitje strak over haar vrouwelijkheid. Ze belooft een memo aan de hersenkanker te sturen. Ik moet er maar niet

te veel van verwachten, dat scheidt maar verlangens en daar doen ze niet aan op de Kaaimannen.

De hersenkanker is wars van sentimenteel geneuzel, zo blijkt en reageert met een aangetekende brief:

Geachte heer Kingmans,

Enige tijd geleden ontving ik een memo, waarin u verzoekt om een gesprek. Ook kwam mij ter ore dat u relaties in twijfel trekt, met name die tussen mij en de chemo. Dat scheidt geen basis om een gesprek met vertrouwen in te gaan. Een onderhoudt lijkt dan ook niet zinvol. Weet u, kanker krijgen is geen keuze, die krijgt u gewoon. Het is mijn werk om dit grondig te doen, het liefst vermenigvuldig ik mijzelf, samen sta je sterk, is mijn lijfspreuk.

Dus mocht u denken het met mij met op een akkoordje te kunnen gooien, dan moet ik u teleurstellen. Ik ben compromisloos, dat is de reden dat ik zo groot ben geworden, een beproefde bedrijfsvisie! Farmaceuten onderstrepen deze ideologie. Het enige wat u kunt doen is aanvaarden dat ik er ben. Zie het als een spel van winst en verlies, u mag de dobbelstenen gooien!

jeroenkingmans | 9 december 2019